SIMON SCARROW

GLADIATORUL

Ediția a II-a

Traducere din limba engleză
GABRIEL STOIAN

NEMIRA

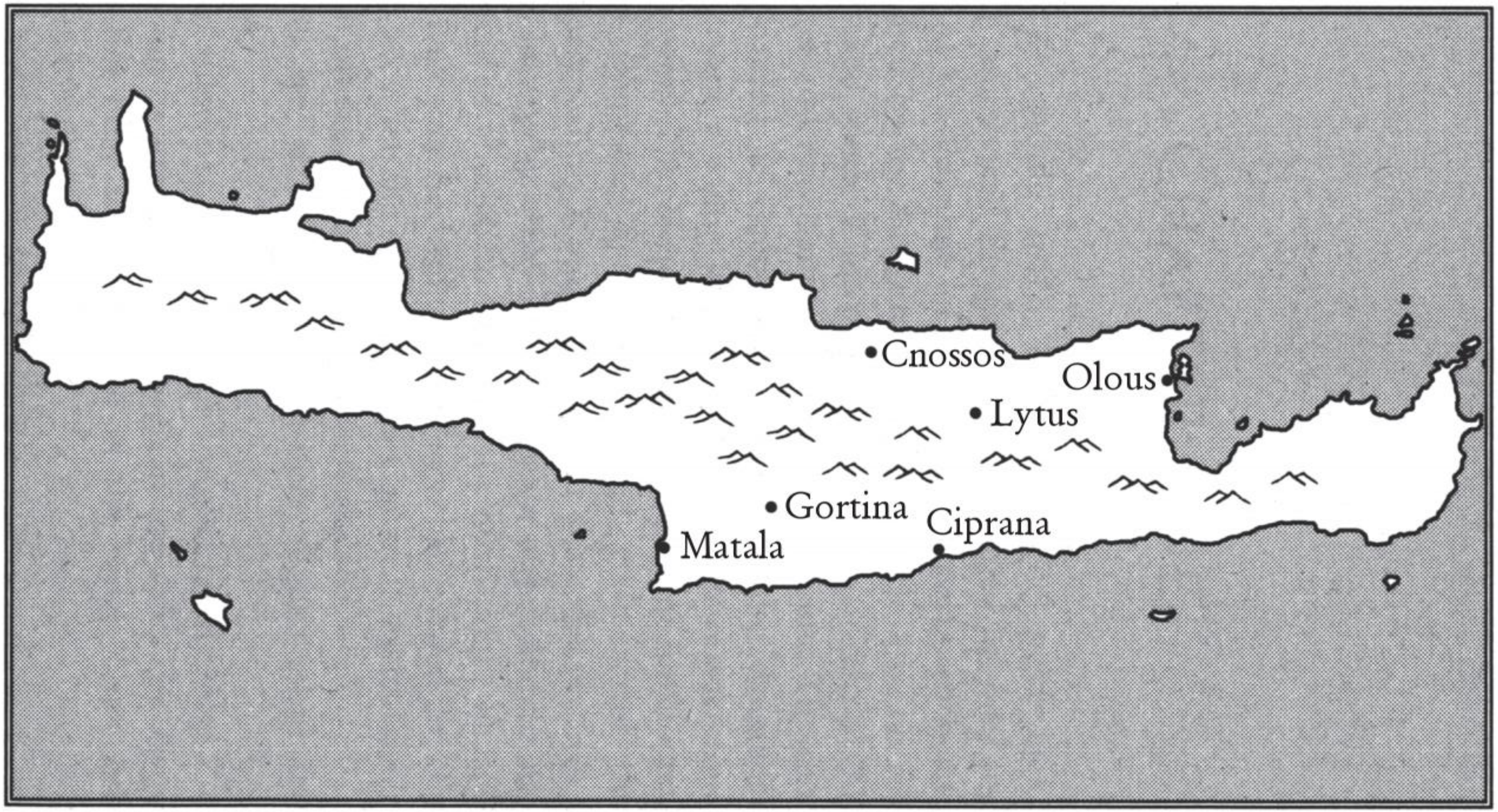
INIMA IMPERIULUI ROMAN, anul 49 d.Hr.

Mulțumiri

Îi mulțumesc din nou, din suflet, soției mele, Carolyn, pentru analiza fiecărui capitol pe măsură ce au fost scrise. De asemenea, agentei mele, Meg, și, cu siguranță, unuia dintre cei mai buni editori din branșă, Marion, care a reușit întotdeauna să-mi tempereze excesele și să mă îndrume spre realizarea unei povești mai bine închegate. În sfârșit, mii de mulțumiri fiului meu, Joe, care deține acum cunoștințe enciclopedice despre serie, ajutându-mă astfel să nu comit vreo greșeală usturătoare. Joe, ești grozav!

PROVINCIA ROMANĂ CRETA

1

– Ar trebui să ajungem la Matala, la volta următoare, a anunțat căpitanul, ducând o mână streașină la ochi și uitându-se concentrat la linia de coastă a Cretei, aflată la travers tribord, care strălucea în razele târzii ale soarelui. Pe punte, alături de el, se aflau câțiva dintre pasagerii lui, un senator roman, fiica acestuia și doi centurioni, care mergeau la Roma. Cei patru se îmbarcaseră la Caesarea, împreună cu servitoarea fetei, o tânără de origine iudaică. Căpitanul se mândrea cu vasul lui. *Horus* era o navă veche din Alexandria, retrasă din flota care transporta grâne peste Mediterana, până la Roma. În ciuda vârstei, rămăsese o corabie rezistentă și în bună stare de navigabilitate, iar căpitanul era suficient de experimentat și de încrezător ca, la nevoie, să o scoată pe mare. Astfel, *Horus* părăsise portul Caesarea, sosind, trei zile mai târziu, în dreptul coastelor Cretei.

– Vom ajunge la Matala înainte de căderea nopții? a întrebat senatorul.

– Mă tem că nu, domnule, a răspuns căpitanul, schițând un zâmbet. Și nu doresc să încerc să mă apropii de uscat pe întuneric. *Horus* are hambarul plin și este destul de cufundată în apă. Nu vreau să risc o ciocnire de stânci.

– Și ce facem la noapte?

Căpitanul și-a țuguiat buzele câteva clipe.

– Păi, va trebui să stăm departe de coastă, cu prova pe val până în zori. Voi pierde o zi, dar nu am ce face. Mai bine ne-am ruga lui Poseidon să ne ajute să recuperăm timpul pierdut după ce plecăm de la Matala.

Centurionul mai vârstnic a scăpat un suspin de nemulțumire.

– Păcătoasă călătorie pe mare! Niciodată nu mergi direct. Trebuia să urmăm drumul pe uscat.

Celălalt ofițer, un bărbat înalt și zvelt, cu un smoc de păr negru și cârlionțat, a izbucnit în râs, bătându-l amical pe umăr pe camaradul său.

– Și credeam că eu sunt cel nerăbdător! Ușurel, Macro, o să ajungem la Roma mult mai devreme pe mare decât dacă am fi mers pe uscat.

– Văd că acum ți-ai schimbat părerea. Parcă tu erai acela care ura marea.

– Nu mă dau în vânt după ea, dar am motivele mele pentru care vreau să ajung la Roma cât mai curând posibil.

– Neîndoielnic. Centurionul Macro a clipit în glumă, făcând un semn discret cu capul spre fiica senatorului. O să fiu încântat să primesc o nouă numire la post. Să mă întorc la legiune și să rămân acolo. Zeii mi-s martori că am făcut destule ca să merit asta, prietene Cato. Doi ani am slujit la granița de răsărit. M-am săturat de arșiță, nisip și sete. Aș vrea să fiu dislocat într-un post plăcut și tihnit, pe undeva prin Galia. Unde să mă pot odihni o vreme.

– Așa zici acum, a spus Cato râzând. Dar te cunosc eu, Macro. Într-un asemenea post o să te plictisești de moarte în mai puțin de o lună.

– Nu știu ce să spun. Aș vrea să mă întorc la viața de soldat. Nu mai vreau să descâlcesc treburile murdare ale palatului imperial. Cato a dat din cap înțelegător. Încă de când își executaseră prima misiune încredințată de Narcissus, secretarul privat

al împăratului și șeful rețelei imperiale de spionaj, Macro și Cato înfruntaseră primejdii venite din toate părțile, la care se adăugaseră cele ale vieții de soldat. Expresia de pe fața lui Cato s-a înăsprit. Regret, dar asta nu depinde de noi. Cu cât rezolvăm mai multe cazuri, cu atât cresc șansele de a fi trimiși din nou în astfel de misiuni.

– Mare adevăr ai rostit, a murmurat Macro. La naiba...

Apoi, amintindu-și de prezența senatorului și a fiicei lui, s-a întors spre ei cu o față spăsită și, dregându-și glasul, a spus:

– Îmi pare rău, domnișoară. Scuze pentru limbajul galic.

Senatorul a zâmbit.

– În ultimele luni am auzit și vorbe mai urâte, Centurion Macro. De fapt, cred că ne-am obișnuit cu purtarea mai neciopită a soldaților. Altfel nu cred că aș mai fi tolerat atenția pe care Cato o acordă fiicei mele, nu?

Fata a zâmbit.

– Nu-ți face griji, tată, îl voi îmblânzi eu, cu siguranță.

Cato a surâs când ea l-a luat de braț, strângându-l afectuos. Căpitanul îi privea, scărpinându-și bărbia.

– Așadar, te căsătorești, domnișoară Iulia?

Ea a confirmat cu o mișcare din cap.

– Imediat ce ajungem la Roma.

– Păcat, speram și eu să-ți cer mâna, a spus căpitanul în glumă, apoi l-a măsurat scurt pe Cato. Trăsăturile centurionului nu erau presărate de cicatricele care brăzdau de obicei fețele soldaților experimentați. Pe de altă parte, era cel mai tânăr centurion pe care căpitanul grec îl văzuse vreodată; cum Cato nu avea nici pe departe treizeci de ani, s-a întrebat, fără să vrea, dacă nu cumva un soldat atât de tânăr fusese promovat la acel grad doar prin protecția vreunui prieten influent. Însă medalioanele de pe armura centurionului vorbeau despre izbânzi mari, obținute cu greu. Era limpede că centurionul Cato avea mai multe virtuți

decât își închipuise căpitanul la prima vedere. Prin contrast, centurionul Macro arăta din cap și până în picioare a luptător. Mai scund cu un cap decât Cato, dar cu o constituție ca de taur, cu membre musculoase, acoperite de numeroase cicatrice perfect vizibile. Cam cu cincisprezece ani mai în vârstă decât camaradul său, el avea părul negru tuns scurt și ochi căprui sfredelitori, însă ridurile de pe față trădau un simț al umorului bine dezvoltat.

Cu un vag sentiment de invidie, căpitanul și-a îndreptat din nou atenția către ofițerul mai tânăr. Dacă se căsătorea cu o femeie dintr-o familie de senator, centurionul Cato era asigurat pentru toată viața. Banii, poziția socială și succesul în carieră aveau să-i stea la dispoziție. Cu toate acestea, căpitanului îi era limpede că afecțiunea dintre tânărul centurion și fiica senatorului era adevărată. La sfârșitul fiecărei zile, cu brațele petrecute unul în jurul celuilalt, cei doi apăreau pe punte ca să urmărească apusul soarelui, oglindit în valurile sclipitoare.

La lăsarea serii, *Horus* naviga paralel cu coasta, trecând prin dreptul unui golf familiar căpitanului după nenumăraților ani petrecuți la bordul corăbiilor comerciale care străbăteau în lung și-n lat Mediterana. În vreme ce soarele scăpăta dincolo de linia orizontului, poleind culmile munților și ale dealurilor ce se înălțau pe insulă, oamenii de pe punte priveau spre țărm. Aproape de mare se afla o proprietate agricolă întinsă, iar în înserarea tot mai pronunțată se zăreau șiruri de sclavi care se întorceau de la munca pe câmpuri, în livezi și vii. Târându-și osteniți picioarele, aceștia erau mânați înapoi în tabără de paznici înarmați cu bice și bâte. Cato a simțit-o pe Iulia înfiorându-se alături de el și s-a întors spre ea.

– Ți-e frig?

– Nu. E vorba de ceea ce văd. A arătat cu mâna spre ultimii sclavi care intrau în tabără, în urma cărora porțile au fost închise și zăvorâte. Cumplită existență pentru orice bărbat sau femeie.

– Dar și tu ai sclavi la Roma.

– Sigur, însă la Roma ei sunt bine îngrijiți și se bucură de suficientă libertate. Nu ca acele suflete nenorocite. Trudesc din zori și până la căderea întunericului. Și sunt tratați mai rău decât animalele.

Cato a stat un moment pe gânduri înainte de a răspunde.

– Asta este soarta obișnuită a sclavilor. Fie că muncesc pe astfel de proprietăți, în mine sau pe șantiere de construcții. Doar puțini dintre ei au norocul să locuiască în case ca a ta sau chiar să ajungă în taberele pentru gladiatori.

– Gladiatori?! a exclamat Iulia, ridicând din sprâncene. Norocoși? Cum poți socoti fericit pe cineva cu o asemenea soartă?

Cato a ridicat din umeri.

– Instrucția este grea, dar, după ce o termină, gladiatorii nu o duc prea rău. Stăpânii lor îi îngrijesc bine, iar cei mai buni luptători reușesc să strângă mici averi și se bucură de o viață frumoasă.

– Dacă supraviețuiesc în arenă.

– Adevărat, însă nu riscă mai mult decât orice luptător într-o legiune și, în plus, duc o viață mai confortabilă decât cei mai mulți soldați. Dacă trăiesc îndeajuns de mult, gladiatorii pot să-și câștige libertatea și să se retragă bogați. Doar o mână de soldați reușesc asta.

– Foarte adevărat, a mormăit Macro. Mă întreb dacă nu cumva e prea târziu să devin gladiator.

Iulia l-a privit mirată.

– Sunt convinsă că nu vorbești serios.

– De ce nu? Dacă ar trebui să ucid oameni, atunci aș putea fi plătit cu dărnicie pentru asta.

Senatorul Sempronius a chicotit văzând expresia scârbită de pe chipul fiicei lui.